

Raunio Rakas päiväkirja, ensimmäinen päivä. Täällä todellakin ollaan, eikä se ole unta. En voi uskoa mikä tuuri minulla oli saadessani mahdollisuuden osallistua tälle retkelle. Kuvittelee nyt! Kolme suurta ja kuuluisaa yliopistoa, sitten professorini ja minä. Se retken johtaja, amerikkalainen Harvardin mies, kuin Indiana Jones. Urheilullinen, älykäs ja hauska. Hänen silmänsä. Oi, miten ne tuikkivat ja miten siniset... Ja hänen kaunis puolisonsa. No, olisin ollutkin liian nuori hänelle. Ensimmäinen päivä paikalla ja teltat pystytetty, kaivausvälineet purettu autoista ja juuri saimme syötyä. Raahasin aivan turhaan laatikollisen hyönteismyrkkyjä mukanani, peloitteluista huolimatta täällä ei ole yhtään hyönteisiä. Ulkona on aivan hiljaista lukuunottamatta revontulien räiskettä. Revontulien. Uskomatonta, että sain vihdoinkin nähdä ne ja näin uskomattomassa paikassa. Rauniot ovat ensinäkemältä koskemattomat, on edelleen vaikea käsittää, että olemme ensimmäiset ihmiset täällä tuhansiin vuosiin. Paikalliset välttelevät koko aluetta. Mistä tulikin mieleeni. Matkalla pysähdyimme pieneen kylään. Ihmiset täällä Siperiassa elävät jonkinlaisessa vaihdanta taloudessa. Heille ei raha merkitse mitään. Ei ole varsinaisia työpaikkoja, saati pankkeja. Vaihdoin rannekelloni, luusta ja nahasta valmistettuun kaulakoruun, joka kuulemma suojelisi minua pahalta. Minun oli pakko saada se heti kun näin sen muiden korujen joukosta. Se jotenkin puhutteli minua. Myyjä oli varmasti satavuotias paikallinen nainen, jonka kaihin sumentamat silmät saivat minut melkein suunniltani. Tunsin matkalla ensimmäisen kerran koti-ikävää. En ymmärrä 'vanhaa venäjää' riittävän hyvin, mutta pääpiirteittäin sain siitä selvän. Nainen tarttui minua ranteesta ja lausui iän karhentamalla äänellä: Monta matkajaa nähnyt, sillä (tai sinne) johtavalla tiellä. Kaikilla jotain samaa, he kulkevat yhteen suuntaan vain. Huh! Kaihista huolimatta tuntui siltä, kuin nainen olisi nähnyt matkaajat joista puhui. Tuntui siltä kuin nainen olisi nähnyt minut. Ja, aivan kirkkaasti. Vaikka se järkyttikin sillä hetkellä ja sai minut hieman pelkäämään tänne saapumista, en silti tahtoisi olla missään muualla. Professori sanoo, että se mitä me täältä saatamme löytää, voi merkitä ihmiskunnalla yhtä paljon, kuin Egyptin- tai Meksikon pyramidit. Professori Turunen on varmasti pätevin tutkija omalla sarallaan. Siperian alkuperäisasukkaat, joten en usko, että hän kovin paljoa liioittelee. Minun oma professorini ja aivan täpinöissään. Hänen innostuksensa on tarttuvaa. * Moskova Harmaa tukkainen mies viheltelee kävellessään tutkimusviraston pitkällä käytävällä. Kattoon sijoitetut erityisvalmistetut ultraviolettivalot, luovat aivan omanlaisen värityksen käytävään. Tsaikovskin sävelet kaikuvat valkeista betoniseinistä ja kävelykenkien kopina luo melodialle rytmin. Mies on juuri palannut lastenlastensa kanssa viettämältään lomalta mustanmeren rannalta. Rusketusta korostaa valkoinen juuri pesty laboratoriotakki, joka tuoksuu aivan liljoilta. Mies kävelee toimistoonsa, jonka oven pielessä lukee Ivan Radulov. Työpöydän nurkka on täynnä tutkimustuloksia, hakemuksia ja kaiken maailman anomuksia, jotka ovat kertyneet hänen lomansa aikana. Hän istuu ja aikoo käydä niiden kimppuun, ennen kuin suuntaa oman tutkimuksensa pariin. Yksi paperi, tarkkaanottaen kopio hakemuksesta, saa miehen hengen salpaantumaan. Kädet jotka vain hetki sitten olisivat kyyneleet, vaikka neurokirurgiaan, tärisivät niin ettei tekstistä tahdo saada selvää. Mies ehti kuitenkin ymmärtää täysin mitä paperi merkitsi. Alue Njet:illä on tutkimusryhmä. Joku on hyväksynyt tutkimusmatkan kielletylle alueelle. -"Miten helvetissä näin on päässyt käymään", Ivan puuskahtaa ja syöksyy käytävään. Seinistä kaikuna kuuluvien askeleiden ääni kamppailee, hänen omien sydämenlyöntiensä tahdissa. Ainakin satakertaa minuutissa. -Se tapahtuu nyt! * Päivä neljä Aargh. Kyllästyttää. Meitä assistentteja ei päästetä temppelin alueelle. Valokuvat, joita tutkijat ja arkeologit ovat raunioilta ottaneet, ovat uskomattomia. Silti, samaa voisin tehdä kotoani käsin, eli katsella tietokoneen näytöltä näitä kuvia. Turunen lupasi, että kunhan esineet jotka löytyivät temppelin maanpäällisestä osasta on saatu luetteloitua, meidät

assistentit, päästetään alueelle. Aivan kuin jokainen paikalla olija ei muka tietäisi miten argeologisella kaivauksella pitäisi käyttäytyä. Mielenkiintoisempaa oli kuitenkin sanavalinta, 'maanpäällinen kerros.' Otin asian heti puheeksi ja proffa sanoi, paljastaneensa vahingossa liikaakin, mutta kertoi sitten innostuksissaan, heidän löytäneen sinetöidyn oven, joka johtaisi maan alle. Oven takaa kuului ääniä, samanlaisia kuin tunneliverkostoissa, joissa on toimiva ilmanvaihto. Varsin lupaavaa ja jännittävää. En malta odottaa mitä täältä vielä paljastuukaan.

* Jossain päin Siperian yläpuolella Ivan Radulov istuu armeijan miehistönkuljetushelikopterissa. Hän erottuu joukosta kuin romani tavaratalossa. Maastopukuiset miehet tuijottavat häntä kasvomaalin alta kuin halpaa makkaraa. Kukaan ei puhu mitään, eikä puhumisesta mitään iloa olisikaan, roottoreiden pauhun vuoksi. Sotilaat sen sijaan keskittyvät hänen tuijottamiseensa ja jäystävät purukumia, jollaista hänellekin oli tarjottu. Paineen vaihtelu korvissa muistuttaa kipeästi virheestä, jonka hän teki kieltäytyessään. He ovat matkalla raunioille. Hän ei uskonut, että joutuisi todella palaamaan sinne. Sitä painajaista hän oli pitänyt sisällään kolmekymmentä vuotta ja nyt kaikki oli alkanut purkautumaan. Oli aika kohdata menneisyyden demonit uudelleen. Ivan hypisteli käsissään hopeisen väristä rasiaa, joka oli pitkään ollut hänen tutkimuksensa perusta. Ehkä unet todella loppuisivat, jos hän palauttaisi rasian. Joka tapauksessa hänestä tuntui, kuin olisi ollut oikein palauttaa se sinne mistä hän sen oli varastanutkin. Raunioille. Rasiasta kaikki oli saanut alkunsa. Radulov oli ainoa henkiin jäänyt edellisestä tutkimusryhmästä, joka raunioita tutki. Eikä mielellään muistellut raunion tapahtumia. * Päivä kahdeksan Yli viikko oltu jo reissussa, en voi uskoa miten aika lentää siivillä. Tuntuu siltä, kuin vasta eilen olisimme saapuneet paikalle ja kohta tulee jo aika lähteä. Luulen, ei. Minä tiedän, että me teemme täällä historiaa. Ja minä saan olla osa sitä. Ryhmä sai, 'Indiana Jonesin' johdolla sinetöidyn oven auki, ja saimme pettymykseksemme huomata, ettemme olleetkaan ensimmäisiä, jotka ovat päässeet raunioita tutkimaan. Oven takaa löytyi huone, joka oli täynnä kylmänsodan aikaista tutkimusvälineistöä. Resurssit ilmeisesti olivat päässeet loppumaan ja tavarat olivat vain hylätty. Täältä oltiin lähdetty kiireellä. Proffa sanoi, ettei se ollut lainkaan ennen kuulumatonta, sen aikaisessa neuvostoliitossa, mihin tavaroiden ikä viittaa. No, saamme olla ensimmäisiä jotka julkaisevat löydön. Saavat siitä kunnian. Yhteydenpito ulkomaailmaan ei enää onnistu, liekö sattumaa, että signaali katosi ja sähkölaitteet alkoivat sekoilemaan, sillä hetkellä kun sinetöity ovi avattiin. Joka tapauksessa, löydöt mitä me täällä olemme tehneet, tulevat muuttamaan maailmankatsomusta. Kaikki viittaa siihen, että olemme löytäneet uuden uskonnon. Saman tapaisia jumal-aiheisia kuvia, kuin hieroglyfeissä tai Intian uskonnoissa. Eläinpäisiä hahmoja, mutta helvetin paljon pelottavamman näköisiä. Jotkut kuiskivat, niiden olevan todiste maapallon ulkopuolisesta elämästä... Minä... Minä en ole muodostanut vielä omaa mielipidettäni. * Sillä tiellä, Siperia Raunioille ei voinut vain lentää. He joutuivat vaihtamaan maasto-ajoneuvoihin tukikohdassa ja jatkaa matkaa teitä pitkin. Radulovin johtama ryhmä pysähtyi viimeisen etapin aloittavaan pieneen kylään. Kylästä olisi vielä ainakin päivän ajomatka, huonokuntoisella tiellä. Kylä ja sen ihmiset toivat Ivanille muistoja mieleen edellisestä kerrasta, kun hän oli ollut täällä. Silloin mieliala oli ollut eri. Toiveikas. Nyt ei voinut puhua enää toivosta, se oli hiipunut sitä mukaa, kun tiedustelu tietoa oli valunut alueelta. Kun hiekka tiimalasissa. Tutkijoiden puolesta ei olisi tehtävissä todennäköisesti enää mitään. Sininen kajo horisontissa auringon laskiessa, pelotti häntä yhtä paljon kuin se, mitä he tulisivat löytämään. Heidän olisi pakko lähteä ajamaan, viivyttelemättä. Mikä ikinä valon aiheuttikin, voimistui. Se vei mennessään radioaallot ja tuhosi mikrosirut. Se oli jotain hitaan elektromagneettisen pulssin kaltaista, jotain mitä hän tai kukaan muukaan ei ollut ennen nähnyt. Hän tiesi käskynsä, sen mitä hänen odotettiin tekävän. Olisi jälleen suljettava

rauniot ja nukuttaa olennot. Olentojen täytyi jäädä salaisuudeksi. Radulov vajosi hetkeksi ajatuksiinsa ja katsoi jälleen rasiaa. Oliko hän varma asiastaan? Hän laittoi rasian talteen ja varmisti, että mukanaan tuomat säiliöt olivat kunnolla kiinnitetty kuorma-auton lavalle ja antoi lähtö käskyn. Poistuessaan kylästä Ivan näki ikkunasta vilaukselta hymyilevän vanhan naisen. Nainen näytti siltä, kuin ei olisi vanhentunut päivääkään. Nainen oli samanlainen kuin unissa. Sen oli oltava harhaa. Raunioiden vaikutusta, Radulov ajatteli. Tai ehkä nainen oli varmistamassa, että hän toimisi kuten hänen odotettiin toimivan. Hänen kätensä hakeutui kaulalle, jossa koru lepäsi. Vanha nainen oli vaihtanut kolmekymmentä vuotta sitten korun pelkkään kuulakärkikynään. Radulov ei ikinä ottanut samaansa korua pois kaulastaan. Se kuulemma suojasi häntä.

* Päivä neljätöistä Jotain outoa on tapahtumassa. Maanalaisista kerroksista löytyi uusia sinetöityjä ovia ja ruumiita. Jotkut kuiskivat heidän kuuluneen edelliseen tutkimusryhmään. Rauniosta lähtevä outo valo näkyy vain öisin. Se on kuin kupu koko alueen yllä ja se laajenee. Yhä useampi on alkanut pelätä henkensä puolesta ja jotkut ovat yrittäneet pako, mutta pakenijat on löydetty valon rajaaman alueen ulkokehältä sekavina ja kuumeisina. Kuolevina. Mikä tahansa valo on, se vaikuttaa sen vaikutus piiristä poistuneisiin ihmisiin. 'Indiana' on pakkomielteisesti mennyt yhä syvemmälle. Työläiset. Amerikkalaiset kantajat ja apumiehet. Taitavatkin olla jonkinlaisia sotilaita. 'Indiana' menee joka aamu aseistetun joukon kanssa raunion maanalaisiin kerroksiin. Muilta kulku sinne on kielletty.

Päivä kuusitoista Ihmiset sairastuvat. Alan todella uskoa, että kuolemme tänne. Turunen on sairastuneiden joukossa, mutta sanoo retken johtajan tietävän mistä on kysymys, ja ratkaisu löytyisi raunioista. Kunhan he vain ensin pääsevät riittävän syvälle. He ovat käyneet tulitaisteluita alhaalla ja joka päivä joku puuttuu joukosta. Missään ei tunnu olevan, enää mitään järkeä. Ketä tai pikemminkin mitä vastaan he taistelevat? Kylässä tapaamani vanha nainen ilmestyy uniini, ja käskee pakenemaan. Unessa nainen sanoo, korun suojelevan minua ja minusta tulee uusi 'Aamu'. En tiedä mitä se tarkoittaa tai mitä minun pitäisi tehdä, tänne jääminen kuitenkin merkitsee varmasti kuolemaa... Minua pelottaa... Herätessäni olen puristanut korua niin, että kämmeneeni on piirtynyt kuvio. Minun on pakko paeta huomenna, kunhan aseistetut ovat suurempana joukkona alhaalla. Täältä poistuminen ei ole enää vapaaehtoista.

* Rauniot, Njet alue Kuorma-auto letka pysähtyy valon rajaaman alueen reunalle. Vain yksi erikoisvalmisteinen auto jatkaa matkaansa, kyydissään säiliöt ja suojaapukuiset miehet. Radulov on yksi heistä. Juuri niin kuin hän pelkäsikin, alue oli autio. Ihmisistä muistutti enää maahan kaatuneet, tuulen repimät teltat ja itse rauniot. Ruumiita ei näkynyt. Siitäkin huolimatta, että oli liian myöhäistä tehdä mitään täällä olleiden tutkijoiden hyväksi. Radulov toivoi, etteivät tutkijat olleet sairastuneet kaasun. Se olisi ollut hidas ja kammottava kuolema. Olennot olisivat olleet armollisempia. Radulov viittoi sotilaita kiirehtimään säiliöiden kanssa. Kahdeksan säiliötä, yksi jokaista kerrosta varten. Ne täytyy yksi kerrallaan avata ja johtaa kaasu alempaan kerrokseen. Olennot pakenisivat alimpaan kerrokseen ja kammioon, kuten viimeksi. Kaasu ei vahingoita niitä, kuten se saa aikaan hitaasti solutasolla muutoksia ihmisissä. Olennot vaipuisivat erittäin kevyeen horrokseen. Niiden tutkiminen on silti mahdotonta. Niitä ei pystynyt siirtämään ja tappamista ei edes harkittu. Sitä vastoin heidän tekniikkansa tutkiminen ei ollut osoittautunut mahdottomaksi. Radulov taputti nyt olkalaukussaan olevaa hopeista rasiaa, jonka täytyi olla osa niiden virtalähdettä. Osa oli rikkoontunut kun hän sen löysi. Nyt se on korjattu ja se tulee olemaan viimeinen uhraus olennoille. Radulov oli tehnyt päätöksensä nähdessään vanhan naisen. Rasian palauttaminen on hänen unissa saamansa tehtävä. Kukaan ei tiedä, että hän on aikeissa palauttaa sen. Hänet pysäytettäisiin omiensa toimesta varmasti. Nainen unissa on anonut häntä palauttamaan

osan, nainen auttoi häntä korjaamaan sen. Unet ovat vakuuttaneet hänet, etteivät olennot ole pohjimmiltaan vihamielisiä. Ne tosin reagoivat aggressioon, aggressiolla ja ovat paljon kehittyneempiä, kuin me olemme. Raunion alimmassa kerroksessa, Radulov käski muita suojaapukuisia miehiä odottamaan. Hän astui kammioon yksin, kaikki oli sujunut tähän mennessä hyvin. Ainuttakaan laukausta ei oltu tarvittu. Vaikutti melkein siltä, kuin olennot hyväksyisivät menetelmän ja vetäytyivät hyvässä järjestyksessä. -Ehkä, ne tiesivät, millä asialla hän oli. Todennäköisesti niiden täytyi tietää. Kammio oli samanlainen, kuin hän muisti. Se sykki sinistä valoa. Lasinkaltaista metallia oli käytetty jokaisella pinnalla. Jos pintaan koski, siihen ilmestyi outoja kirjaimia. Kuin kyrillisiä aakkosia, mutta sanoissa ei ollut mitään järkeä. Ainoa osa joka kammiosta oli saatu irti, oli hänen mukanaan. Huoneen keskellä istui risti-istunnassa yksi olennoista, sen toinen kämmen oli kohotettu ilmaan ja se näytti nukkuvan. Sen hirviömäiset kasvot olivat levolliset, silti ne saivat kauhun tunteen nousemaan pintaan. Radulov miltei kääntyi kannoillaan, mutta keräsi rohkeutensa pysähtyen ainoastaan hetkeksi. Hän asetti rasian olennon kämmenelle ja nosti katseensa olennon kasvoin. Sen silmät olivat auki ja muistuttivat unessa nähdyn vanhan naisen valkoisia silmiä. Olento kiitti häntä selvällä venäjällä ja sulki sitten silmänsä uudelleen. Radulov vetäytyi kammiosta, pitäen katseensa tarkasti olennessa, osin pelosta, osin kunnioituksesta olentoa kohtaan. Tällä kertaa Radulov sinetöisi tehtävästään poiketen ainoastaan kolme ulointa kerrosta. Kaasun vaikutus olentoihin tulisi lakkaamaan nopeasti. Ainoastaan tulevaisuus näyttäisi, toimiko hän oikein vai aiheuttaisiko teollaan maailmanlopun. Ainakin hän oli tehnyt kaiken, mitä unissa oli pyydetty. *

Moskova, kuukausia myöhemmin. -"Isä!" -"Pidätkö vieläkin minua isänäsi?" Radulov kysyi hymyillen tuntien surua, Jedínyin. Jenin puolesta. Se ei ollut tytön oikea nimi, se tarkoitti ainoaa. -"Pidän sinua aina isänäni, miksi se muuttuisi?" Jen vastasi topakasti. Tyttö oli taantunut seitsemänvuotiaan tasolle, mutta oli parantunut kaasun vaikutuksista nopeasti. -"Kerro minulle uudestaan, miten minut löydettiin." Jen tahtoi kuulla saman tarinan yhä uudelleen. Radulov veti alleen tuolin. -"Löysimme sinut harhailemasta erämaasta", Radulov toisti. Varmasti tuhannetta kertaa näiden viikkojen aikana. -"Niin kuin sinut, joskus aiemmin?" -"Niin kuin minut, rakas." -"Onko tämä äidin antama, tämä koru." Jen näytti kaulassaan pitämää korua, sitä ei voinut ottaa työltä pois ilman välikohtausta. -"Ei ole. Sinulla oli joskus oikea isä ja äiti, ei enää. He eivät tunnista sinua...", Radulovin ääni hiipui lauseen edetessä. Tyttö ei ollut taantunut ainoastaan mieleltään, vaan oli myös käynyt läpi ikäänsä vastaavan fyysisen muutoksen. Hänet oltaisiin sijoitettu orpokotiin, ilman hänen mukanaan kantamaa päiväkirjaa. Niin uskomattomalta kuin se vaikuttikin, tyttö oli ainoa henkiinjäänyt tutkimusryhmästä. -"Näenkö heitä enää koskaan?" Tyttö kysyi, korjasi sitten nopeasti, "ei sillä, että tarvitsisin toisen isän". -"Aika näyttää... Aika näyttää." Radulov sanoi poissaolevana. Tyttö hyppäsi hänen kaulaansa ja halasi. Kyynel valui miehen poskelta. Hän pelkäsi miten tytölle vielä kävisi. Miten hän pystyisi suojelemaan tyttöä. -"Katso", Jen sanoi ja leijutti kirjaa ilman halki, hänen omaa päiväkirjaansa. Kirja leijui huoneen pöydältä heidän eteensä. Jen istui Radulovin sylissä ja selasi kirjaa ajatuksen voimalla. Kirjan sivut kääntyivät nopeasti, pysähtyivät sitten aukeamalle, jolla oli piirros. Kuvan alapuolelle oli kirjoitettu suomeksi. Pelastaja. Kuvassa oli turkiksiin pukeutunut vanha nainen, jonka valkoiset silmät hohtivat. Vanha nainen oli ojentautuneena nuoren naisen puoleen. Kuvassa aikuisempaa Jeniä esittävä nainen pakeni kuvun alta. Kupu peitti taustalla näkyvää temppelirauniota. Vanha nainen oli sama, joka oli antanut heille molemmille kaulakorun. Nainen jonka Radulov oli useasti nähnyt unissaan. Nainen jota Jen nyt kutsui äidiksi. Kuka tai pikemminkin mikä nainen oli, sitä ei kumpikaan heistä tiennyt. Yhtä hyvin se olisi voinut sitten olla äiti. Jollain tapaa se Jenille sitä varmaan olikin. -"Muistatko mitä olen sanonut sinulle kyvyistäsi?" Radulov torui.

-”Muistan.” Tyttö sanoi ja leijutti kirjan takaisin pöydälle, katse alas luotuna. -”No?” -”En saa näyttää kykyjä kenellekään... Kenellekään muulle kuin sinulle.” Tyttö hymyili ja nipisti Radulovia nenästä hellästi, johon Radulov vastasi tekemällä tytölle samoin. -”Niin juuri, oma pieni Jedinyin, niin juuri”. Radylov jätti tytön värityskirjojensa pariin ja astui kahden turvaoven läpi erilliseen tilaan. -”Kerro?” -”Ei mitään muutosta. Tytön kyvyt ovat hävinneet sitä mukaa kun vaikutus sähkölaitteisiin katoaa”, Radulov valehteli. Tytöstä huokui samaa säteilyä, kuin raunioistakin, hänelle ei voitu tehdä kokeita, eikä häntä kyetty valvomaan sähköisesti. Se oli tytön onni. -”Pahus. Vaikuttaa siis siltä, etteivät vierailijat jättäneet meille valtavan kuopan lisäksi mitään”, kenraali sanoi. -”Kyllä he jättivät, Sergei. He jättivät meille tulevaisuuden. Usko pois, että se oli heidän päätettävissään”, Radulov totesi. Kenraali piti hetken taukoa, asetti sitten lakkinsa päähän ja jatkoi. -”Kerrohan Ivan, paria juttua en vain ymmärrä. Miksi sinä? Tai miksi tyttö? Miksi kaikista ihmisistä, he jättivät juuri teidät henkiin? Mikä lopulta tekee teistä niin tärkeitä?” Kenraali jätti kysymykset ilmaan ja poistui vastausta odottamatta. Kysymykset jäivät kuitenkin kaikumaan Radulovin päähän. -Tyttö on ainoa. Tyttö on tulevaisuus. Tyttö on uusi aamu, joka koittaa ihmiskunnalle, Radulov vastasi mielessään. Hänen silmänsä hohtivat valkoisina. The End